

ЮРІЙ ВИННИЧУК

Харків
«ФОЛІО»
2017

Там нагорі падає сніг, каркають ворони, тріщать дерева від морозу, а десь далеко порипує сніг під чоботами убивць. Їхнє наближення відчувається в усьому — ось десь іздалини чути загрозливий гавкіт собак, не схожий на гавкіт сільських псів, гавкіт наростає, наростає, натомість ворони з голосним карканням зриваються у повітря і розлітаються. Четверо молодих чоловіків сидять у схроні, прислухаються до гавкоту, потім, презирнувшись, палять якісь папери, з продохвини виповзає дим. Відтак вони перевдягаються у чисті сорочки і моляться. Моляться не разом, а кожен окремо, і молитви їхні різними мовами. Троє сідають довкола маленького дощаного столика, на його темній вигладженій стільниці лежить в'язанка гранат, руки усіх трьох влягаються поруч. Вони мовчки чекають. Страху нема в їхніх очах. Кожен думає про своє.

Четвертий бере в руки скрипку, стає біля них і прислухається. Собачий гавкіт лунає вже над головою, вогонь у криївці догорає, іскорки перебігають по спалених документах і щезають. А нагорі уже чути команду і вимогу здатися. Чоловіки не реагують, їхні очі приковані

до гранат. Вони здригаються лише тоді, коли чують розпачливі жіночі голоси, що волають до них, закликають їх, благають. Голоси ці видують з їхніх очей сльози, але вони не будуть здаватися, вони добре знають, що їх чекає.

Рука зі смичком торкається скрипки, і лунає мелодія танґа. Тепер гавкіт собак і людські голоси змушені прориватися крізь цю мелодію, та не тільки крізь мелодію, але й крізь спів — четверо чоловіків співають щось тихо-тихо. А потім рука одного з них тягнеться до в'язанки гранат...

1

Замолоду ми всі є ніким, навіть найбільші генії, чії кар'єра і визнання попереду, приходять у цей світ не надто пристосованими до життя, тому й не дивно, що одружившись, наражаємо себе на неабиякі випробування, які рідко завершуються щасливо, а частіше все ж таки розлученням. Саме в таку пастку й потрапив молодий Мирко Ярош, одружившись на теплій і солодкій Ромі після закінчення університету. Він читав їй вірші прекрасних поетів, а вона вдавала, що слухає, навіть примружувала очі і напинала вуста, а обличчя її ставало настільки одухотвореним, що він усе дужче і дужче закохувався в неї, думаючи, що саме вона й створена для того, аби заворожено вислуховувати все, що він наговорить, усю ту масу слів, у яких він кохався і в які загрузав, як у твань, жадібно заковтуючи повітря, а коли під час таких читань вона притулялася до нього і гарячим подихом лоскотала вухо, він думав, що ця ідилія буде вічною і що обоє просто-таки приречені на те, аби побратися. Почуття перемагали здоровий глузд, а відтак коли вони одружилися, то поселилися у Роминих батьків, і це стало початком кінця.

Два роки вчителювання, а потім заочне навчання в аспірантурі не віщували нічого радісного, бо грошей як не було, так і не було, а батьки

Роми не відмовляли собі в задоволенні зайвий раз нагадати про те, що молоді сидять у них на шиї. Увечері, приспавши малого сина, Ярош обкладався на кухні книгами і писав дисертацію про літературу Єгипту, Вавилона, Ассирії, Шумеру, Аркануму і Хетського царства, але що далі він заглиблювався в тему і сятав по чергові джерела, то безнадійнішою здавалася йому ця праця, бо одні джерела породжували інші джерела, а ті — ще інші, і так без кінця, змушуючи його блукати в лабіринтах версій та робити висновки частенько навпомацки, адже всі, хто займався цією темою, мали справу не з повною панорамою тодішнього літературного життя, а лише з уламками, які дивом до нас дійшли, дивом були розшифровані і прочитані, та й то не всі, бо арканумської мови так ніхто й не вгриз, а про її літературу судили з хетських і хурритських джерел. І ось ця остання проблема небавом захопила Яроша так, що він відсунув набік усе решта і взявся за дешифрування арканумських текстів, до нього це пробувало зробити чимало учених, але їм таки не повелося, арканумський клинопис не був схожий на жоден інший.

Знаходячи час для наукової роботи лише уривками, Ярош почав серйозно замислюватися над сенсом свого сімейного побуту. Дурна рутинна праця у школі гнітила його і вимучувала, він сам собі дивувався, як так сталося, що став учителем, ненавидячи цю професію ще в школі. Приходив додому втомлений, і єдине, що могло стимулювати його до наукової роботи, — це вино. Перший келих знімав цілоденну напругу, другий — вивільняв думки, зривав з них усі кайдани, і тоді перо його починало літати по паперу, мов навіжене. Правда, тривало це години дві, не більше, бо потім втома таки зморювала його, і він вкладався спати з головою, повною давніх ієрогліфів, глиняних таблиць і папірусів, до всього цього додавалася абсолютна зневага і дружини, і її батьків до його наукової праці; вони вважали те, чим він займається, безглуздя, даремною тратою часу, адже він ніколи не завершить наукової праці, а тому судилося йому звікувати скромним шкільним учителем. Уже стало якимсь обов'язковим ритуалом відривати його від роботи і посилати до крамниці по хліб, винести сміття, набрати води в привізній цистерні, коли водогін вимикали, будити його вдосвіта, щоб біг займати чергу за молоком, за ковбасою, сиром,

цукром чи борошном — не має значення, за усім цим мусив бігати лише він, коли в 1980-х роках дефіцитом ставало геть усе і люди перетворювалися на мисливців за товаром, сновигаючи містом та займаючи по кілька черг водночас, аби в кожній з них встигнути купити по кілограму цукру чи по пачці прального порошку, бо більше в одні руки не давали, а ще він мусив пильнувати книгарні, в які раз на тиждень завозили нові книги, інформацію про це отримувало лише обмежене коло людей, щоб уже за годину до того, як відчиниться книгарня після «прийому товару», зайняти чергу, а потім увірватися на чолі натовпу і вхопити першому Кафку, Камю, Акутагаву, Кортасара, Маркеса, Борхеса і — несть їм числа... Ярош задля цієї святої мети навіть завів платонічний роман з однією книгаркою, на щось більше він би й не спромігся, бо вона належала до тих перестарілих дівиць, які внаслідок прожитих на самоті років стають у побуті нестерпними, примхливими і занудними. Запросивши її на каву, Ярош змушений був вислухати її життєве кредо, усю ту купу хитромудрих приписів, якими вона обставила себе зусібч, наче сигнальними прапорцями, зрештою, таким сигнальним прапором був увесь її гардероб, який покликаний приховувати всі випуклості її тіла, як у черниці, бо вона чекала на «серйозні стосунки», «флірт її не цікавив», але «пан Мирко дуже приємна людина», «йому можна довіряти», «мені інколи здається, що ми знайомі дуже давно», — й усмішка багатообіцяюча і перспективна, ще один прапорець, що замерехтів на обрії, правда, з промовистим застереженням: «Нікому, нікому, нікому — тільки йому одному». Ярош дивився на її білі-пребілі руки, вкриті тоненькими рудими волосинками, й уявляв собі її ноги, мабуть, такі ж волохаті, і це навіть викликало в нього бажання дослідити цей іще ніким не вивчений континент з усіма прихованими закамарками, але від дослідження рятувало лише те, що було обмаль вільного часу, та й самого лише ходіння на каву цілком було достатньо, аби підтримувати дружні стосунки і добувати інформацію про надходження нових книг.

Коли якось далеко за північ він пішов спати, залишивши свої папери на столі в кухні, яка пізніми вечорами правила йому за кабінет, а вранці застав на своїх паперах заляпану смальцем гарячу пательню,

з якої тесть наминав яечню, щедро присипану зеленою цибулею, загорившись од світу газетою, це виявилось для нього уже останньою краплею. Він з безцеремонною сміливістю, якої раніше собі ніколи не дозволяв, але з обов'язковим «перепрошую», висмикнув папери з-під пательні, обтріпав їх над столом перед здивованими і безтямними очима тестя і вийшов. Тепер він усвідомив, що стоїть перед однією невідворотною дилемою — мусить щось принести в жертву: або родинне життя, або науку. Він вибрав перше. Одного ранку, аби не викликати жодних підозр, вирушив з хати на роботу так само, як і будь-якого дня, правда, до його незмінних обов'язків належало ще відвести сина в ясла. Розлука з малим була для нього особливо болісною, він знав, що втрачає дуже багато приємних моментів, адже те, що він замислив, зруйнує остаточно дотеперішній узвичаєний стиль життя, та іншого виходу вже не бачив і, діждавшись, коли помешкання спорожніє, повернувся і поволі, не поспішаючи, склав усі свої речі, спакував книги і папери та написав листа, в якому повідомляв, що йде назавжди і безповоротно. Аліменти буде надсилати на початку кожного місяця. Відтак зателефонував до школи і повідомив директрису, що змушений в силу різних обставин залишити роботу.

— Ви не можете просто так серед навчального року кидати школу! — справедливо обурилася директриса.

— У мене дуже серйозні причини.

— Можна довідатися які?

— Хвороба.

— Хвороба? — споважніла директриса. — Невже аж така?

— На жаль, діагноз невтішний, — повторив він фразу, почуту в якомусь фільмі, і зітхнув.

— Ну, що ж... тобто... поки ви будете лікуватися, місце буде за вами...

— Ні-ні, лікування зайве... хвороба невиліковна, розумієте? Це без сенсу.

— І куди ви йдете? Ви маєте нову роботу?

— Ні. Я просто хочу пожити решту відпущених мені днів у своє задоволення. Розумієте, про що я?